

slagets Mening, at han skal have en temmelig fri Stilling i denne Henseende naturligvis inden for de Grænser, som absolut afstikkes ved selve Lovforslaget og de Henvisninger, det indeholder til den almindelige Lovgivning — saa vil det blive nødvendigt at gaa meget videre i Retning af regulerende Bestemmelser. Man kunde jo saa f. Eks. sige, at naar man holder sig til det bogstavelige Indhold af Loven, maatte man komme til det Resultat, at Meningen maatte være, at Vidneførslen i disse Tilfælde ligesom i andre civile Sager skulde foregaa i den meget generende Form med skriftlige Kvæstioners Fremlægelse fra den Side, som vil have Kvæstioner gjort til Vidnerne, og skriftlige Kontrakvæstioner til Vidnerne, men det antager jeg dog ingenlunde er Meningen. Jeg gaar ud fra, at det maa være Meningen, at Formanden styrer Vidneafhøringen og for saa vidt afhører Vidnerne i Grunden mere paa samme Maade, som Afhøringen finder Sted i offentlige Sager og Politisager, end i Sager, der høre under den ordinære Proces. Men, som sagt, jeg tror, at den Forudsætning maa man fastholde. Heller ikke mener jeg, at det er nødvendigt at sige noget bestemt om Modpartens Indstævning, thi i Almindelighed vil det dog gaa saaledes til, at det vil være under Forhandlingerne for Voldgiftsretten at Spørgsmaalet om Vidneførsel kommer op, og saa vil det være tilstrækkeligt, at det bliver meddelt Parten, at der til den og den Tid vil blive afholdt Vidneførsel i den Sag. Nogen anden særlig Stævning synes jeg ikke behøves; det vil være en ren Formalisme at kræve det, og i de allerfleste Tilfælde ere jo begge Parter meget interesserede i, at disse Sager fremmes. Skulde man endelig lægge Vægt paa i den Henseende at holde sig i nøje Overensstemmelse med de almindelige Regler, vil det vistnok altid være Voldgiftsrettens Formand let at faa Modparten til at frafalde Stævning og til at erklære, at han vil møde uden Stævning, hvis han overhovedet bryder sig om at møde. — Hvad angaar Godtgørelse for Møde i Retten og Rejseomkostninger, er jeg for min Part imod at give en saadan. Det forekommer mig, at man maa være enig med den højtærede Justitsminister i, at vi kunne ikke her begynde at gaa uden for det, der nu gælder, nemlig at saadan Godtgørelse kun ydes i kriminelle Sager og offentlige Politisager. I saadanne Sager ydes Godtgørelse, og Spørgsmaalet om, hvem der skal yde Godtgørelsen, afgøres naturlig derhen, at

det skal selvfølgelig den samme Kasse, som i øvrigt skal bære Omkostningerne i disse Sager, men at der i disse Tilfælde skulde være nogen Grund til at lade Statskassen bære disse Omkostninger, det kan jeg ikke se. Nu tror jeg desuden, at de Interesser, der ville staa paa Spil, naar en saadan Voldgiftsret er i Virksomhed, ere saa betydelige, at man sikkert let vil kunne komme ud over saadanne Smaating som Udgifterne for at vidne ved at møde. — Heller ikke tror jeg, at det er nødvendigt at have nogen anden Bestemmelse om det Varsel, der skal gives Vidnet, thi i Reglen vil jo Aftens Varsel være tilstrækkeligt, navnlig for alle Vidner, der bo her i Kjøbenhavn, og skulde der være enkelte Tilfælde, hvor et Vidne skal stævnes fra de fjernere liggende Dele af de Jurisdiktioner, der omgive Kjøbenhavn, vil jo enhver Ret være varsom med at idømme et saadant Vidne Faldsmaalsbøder, fordi det er udeblevet; man vil da sikkert indkalde ham nok en Gang, idet man vil kunne sige sig selv, at det er overmaade sandsynligt, at en eller anden Forhindring er indtraadt for ham. Jeg tror derfor, at man maa være enig med den højtærede Justitsminister i, at man skal tage sig i Agt for at begynde altfor meget at detalilere; thi saa kan man let komme ind paa en Vej, hvor man ved det ene Spørgsmaal efter det andet trænges videre og videre frem, og saa kan Sagen komme til at faa større Dimensioner end der er Grund til. Jeg tilstaar, at mig forekommer det, at man meget godt maatte kunne slaa sig igennem med Lovforslaget, saaledes som det er.

Stilling: Jeg maa indrømme de ærede Medlemmer fra 2den Kreds, at ogsaa jeg havde troet, at det var en Forudsætning, at Medlemmerne af Voldgiftsretten vare berettigede til at være til Stede ved Vidneafhøringen, men efter den højtærede Ministers Udtalelse skulde det jo ogsaa være Tilfældet. Hvad angaar Spørgsmaalet om Erstatning, tror jeg at kunne sige, at det Spørgsmaal i og for sig vil spille en underordnet Rolle. Er der noget Vidne, der kommer til at lide et Tab af Betydning, ville de paagældende Organisationer selvfølgelig erstatte ham det Tab, han liden ved ikke at kunne arbejde eller ved at skulle foretage en længere, bekostelig Rejse. Det, jeg er ængstelig for, er, at der skal komme Ændringsforslag frem, som ville forsinke Lovforslaget, saaledes at vi, naar det skal tilbage til det andet Ting,